

ΤΑ ΔΘΑΝΑΤΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ
ΝΤΙΚΕΝΣ

ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο Δαυίδ Κόπερφιλντ διηγείται την παιδική του ηλικία, τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ τὴν εὐτυχομένη ζωὴ του κατόπιν κοντὰ στὴ μητέρα του καὶ στὴν ἀγαπημένη του ὑπρέτρια, τὴν Πέγκοττ. Μά, τὴν εὐτυχία του τὴν ταραίζει ἡ ἐμφάνισις ἑνὸς τρίτου προσώπου τοῦ κ. Μύρστον, ὁ ὁποῖος ἐρωτοτροπεῖ μετὰ τὴν κ. Κόπερφιλντ. Μιά μέρα, ἡ Πέγκοττ παίρνει τὸν μικρὸ Δαυίδ, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ χωριὸ της, τὸ παραθαλάσσιο Γυάρμουθ.

Ἐκεῖ, ὁ Δαυίδ περιβαλεῖ εὐχάριστα καμμιά δεκαπενταριά μέρες. Μὰ στὸν γυρισμὸ του στὸ σπίτι του βρίσκει τὴ μητέρα του παντρεμένη μετὰ τὸν κ. Μύρστον καὶ ὅλα ἀλλαγμένα σ' αὐτό. Ὁ κ. Μύρστον δεῖχεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς σκληρὸς καὶ κακὸς πρὸς τὸν γιοῦ τῆς συζύγου του. Τὸν θασανίζει, τὸν δέρνει, τὸν κρατᾷ σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ μητέρα του καὶ στὸ τέλος ἀποφασίζει νὰ τὸν στείλῃ ἐσωτερικὸ σ' ἕνα λύκειο, κοντὰ στὸ Λονδίνο. Ὁ Δαυίδ, περίλυπος καὶ συντριμμένος, ἀποχαιρετᾷ τὴν μητέρα του καὶ φεύγει γιὰ τὸ σχολεῖο τὸ Λύκειο Σάλεμ. Κατὰ τὴς διακοπῆς ξαναγυρίζει στὸ σπίτι του κ' ἐκεῖ βρίσκει κ' ἕνα μικρὸ ἀδελφάκι, τὸ ὁποῖο ἀπέκτησε ἡ μητέρα του ἀπὸ τὸν δεύτερο σύζυγόν της. Μὰ ἡ ζωὴ στὸ σπίτι του εἶνε πειὰ γι' αὐτὸν κόλασις καὶ μετὰ χαρὰ ξαναγυρίζει πάλι στὸ Λύκειο. Ἐκεῖ ὅμως, ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, τοῦ ἀναγγέλλουν τὸ θάνατο τῆς μητέρας του. Ὁ Δαυίδ ξαναγυρίζει πάλι στὸ σπίτι του καὶ συντριμμένος, παρακολουθεῖ τὴν κηδεῖα της. Ἐτοι μένει πειὰ ὀλομόναχος στὸν κόσμον. Δὲν ἔχει πειὰ παρὰ τὴν Πέγκοττ γιὰ νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μιά μεταβολὴ εἶχε γίνει τώρα στὴ θέσι μου. Δὲν μ' ἐξανόγκασαν πειὰ νὰ μένω στὸ σαλονι κ' ὅταν τύχαινε νὰ μπῶ καμμιά φορὰ σ' αὐτό, ἐβλεπα τὴ μίς Μύρστον νὰ κατσουφιάζῃ. Οὔτε μοῦ ἀπαγόρευαν πειὰ τὴ συντροφιά τῆς Πέγκοττ, οὔτε κ' ἐνοιαφερόντουσαν νὰ μαθαίνουν ποῦ θρῖσκόμενον καὶ τί ἔκανα...

— Πέγκοττ, ψιθύρισα ἕνα θράδυ καθὼς ζέσταινα τὰ χέρια μου στὴ φωτιά τῆς κουζίνας, ὁ κ. Μύρστον μ' ἀγαπάει τώρα πολὺ λιγώτερο ἀπὸ ἄλλοτε. Δὲν μ' ἀγάπησε βέβαια ποτὲ πολὺ, Πέγκοττ, μὰ τώρα θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ με βλέπῃ καθόλου...

Ἡ Πέγκοττ δὲν μοῦ ἀπάντησε τίποτε, μὰ φαινόταν πὼς ἦταν κ' αὐτὴ τῆς ἴδιας γνώμης.

— Ντάδυ, μοῦ εἶπε σὲ λίγο.

— Τί εἶνε, Πέγκοττ;

— Ἀγαπημένο παιδί μου, προσπάθησα νὰ βρῶ με κάθε τρόπο μιά θέσι ἐδῶ. Μὰ δὲν ὑπάρχει καμμιά, ἀγάπη μου...

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς; τὴ ρώτησα θλιμμένος.

— Μοῦ φαίνεται πὼς στὸ τέλος θ' ἀναγκαστῶ νὰ πᾶω στὸ Γιάρμουθ καὶ νὰ ἐγκατασταθῶ ἐκεῖ, κοντὰ στοὺς δικούς μου.

— Καλύτερα, τῆς ἀπάντησα, γιὰτί μποροῦσε νὰ πᾶς πρὸς μακρὰ καὶ νὰ σὲ χάσω γιὰ πάντα. Ἐτοι θὰ μπορῶ νὰ σὲ βλέπω κάθε τόσο, Πέγκοττ... Δὲν θὰ εἶσαι στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου...

τὸν τρυφερό της λαϊμὸ καὶ μετὰ μιά ὑπεράνθρωπη δύναμι ἀρχισα νὰ σφίγγω, νὰ σφίγγω, ὥσπου ἡ Λουκία ἐγίνε ἕνα βαρὺ καὶ παράλυτο σῶμα μέσα στὰ χέρια μου.

Κανείς μας δὲν εἶπε τίποτε. Ἡ τραγωδία παίχτηκε βουβὰ, χωρὶς μίαν κραυγὴ πόνου. Ὅλα ἐγίναν μετὰ σὲ μιά καταθλιπτικὴ σιωπὴ...

Ἐπειτα, ἡ ζωὴ ἐξακολούθησε γιὰ μένα χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον ὅπως πρῶτα. Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ με καταδικάζαν. Μὰ με ἀθώωσαν, γιὰτί ἡ ὑπρέτρια ὡμολόγησε πὼς ἡ Λουκία με ἀπατούσε. Ἄλλωστε ὁ δικηγόρος μου κέρδισε τὴ δίκη. Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε. Τὸ μόνο ποῦ ἤθελα, ἦταν νὰ πεθάνω κ' ἐγώ. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω καὶ τώρα. Μὰ, ὅπως σὰς εἶπα, δὲν θρῖσκω τὴ δύναμι ν' αὐτοκτονήσω. Εἶμαι ἕνας θεῖλος, ἕνας ἀνανδρος. Ποτέ μου δὲν ἐνδιαφέρθηκα μετὰ πάθος γιὰ τὴν ζωὴ κ' ἐτοι δὲν εἶχα κανένα δικαίωμα νὰ ζήσω εὐτυχισμένος. Τὴν ἀφηνά πάντα νὰ κυλάῃ ἀχρωμῆ, μονότονη, ὅπως τώρα, ποῦ εἶνε γεμάτη ἀπὸ μιά θανάσιμη ἀνία... Ἀδιαφόρησα γιὰ τὸν ἔρωτα κ' ὅπως ἦταν σωστὸ, κ' ὁ ἔρωτος ἀδιαφόρησε γιὰ μένα.

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

— ὦ! ὦχι, δόξα τῷ Θεῷ! φώναξε ἡ Πέγκοττ. Ὅσο θὰ εἶσ' ἐδῶ, ἀγαπημένο μου παιδί, θάρχωμαι νὰ σὲ βλέπω κάθε ἄδομάδα.

Ἡ ὑπόσχεσί της αὐτὴ μ' ἀνακούφισε ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος. Μὰ δὲν ἦταν αὐτὸ μόνο, γιὰτί ἡ Πέγκοττ ἐξακολούθησε:

— Ναί, θὰ πᾶω νὰ περάσω καμμιά δεκαπενταριά μέρες κοντὰ στὸν ἀδελφὸ μου Ντάν γιὰ νὰ μπορέσω νὰ συνέλθω. Σκέφθηκα λοιπὸν ὅτι ἴσως νὰ σοῦ ἐπέτρεπαν νάρθῃς μαζί μου...

Ἄν ἕνα πράγμα μποροῦσε νὰ μ' εὐχαριστήσῃ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἦταν αὐτὸ τὸ σχέδιο. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ θρῖσκόμενον πάλι περιτοχιζόμενος ἀπὸ τιμίους ἀνθρώπους ποῦ τὰ πρόσωπά τους θὰ τὰ φώτιζαν χαμόγελα καλωσύνης, ὅτι θὰ ξανάβρισκα τὴν γλύκα τῶν κυριακάτικων πρωϊνῶν, ποῦ ἄκουγα τὴς καμπάνες κυττάζοντας νὰ προβάλλῃ μετὰ ἀπ' τὴν καταχνιά ἢ σιλουέττα τῶν καρναβιῶν, ἡ ἰδέα ὅτι θὰ πλανιόμουν στὴν ἀκρογιαλιά μετὰ τὴ μικρούλα Ἐμιλυ, λέγοντάς της τοὺς πόνους μου καὶ ξεχνώντας τους καθὼς θὰ ψάχναμε γιὰ βότσαλα καὶ γιὰ κοχύλια, ξανάφερε τὴ γαλήνη στὴν καρδιά μου. Μὰ ταραχτήκε ἀμέσως μετὰ τὸ φόβο ὅτι ἡ μίς Μύρστον θ' ἀρνιόταν νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί της.

Εὐτυχῶς ἡ μίς Μύρστον, ποῦ ἡ μόνη της σκέψι ἦταν πὼς νὰ ξεφορτωθῇ, ἔστω καὶ γιὰ λίγες μέρες, δέχτηκε. Ἐτοι, ὅταν τελείωσε ὁ μῆνας τῆς προθεσμίας κ' ἡ Πέγκοττ εἰτοιμάστηκε νὰ φύγῃ, ἦμουν εἰτοιμος νὰ φύγω κ' ἐγὼ μαζί της.

Ἐνα πρωῖ λοιπὸν, ὁ Μπάρκις ὁ ἀμαξᾶς, ἦρθε νὰ πάρῃ τὰ πράγματα τῆς Πέγκοττ. Καθὼς φορτωνόταν τὸν πιὸ βαρὺ μπόγο στὸν ὄμο του, μοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα γεμάτο σημασία. Ἡ Πέγκοττ, φυσικά, ἦταν πολὺ θλιμμένη, γιὰτί ἄφηνε αὐτὸ τὸ σπίτι ποῦ ἦταν ἐπὶ τόσα χρόνια δικό της. Εἶχε κάνει μιά πρωϊνὴ ἐπίσκεψι στὸ νεκροταφεῖο, στὸν τάφο τῆς μητέρας της, καὶ μετὰ τὸ μαντήλι στὰ μάτια της, ἀνέβηκε καὶ κάθησε στὸ ἀμάξι.

Ὅσο ἔμενε ἔτσι μετὰ τὸ μαντήλι στὰ μάτια, κλαμένη καὶ ἀμίλητη, ὁ Μπάρκις δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς. Μὰ ὅταν ἀρχισε νὰ κυττάζῃ γύρω της καὶ νὰ μοῦ μιλάῃ, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε μορφάζοντας.

— Ὠραία ἡμέρα σήμερα, κύριε Μπάρκις, εἶπα γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ μιλήσῃ.

— Ναί, ὦραία ἡμέρα, εἶπε κ' ὁ Μπάρκις, ὁ ὁποῖος ἦταν πάντοτε ἐπιφυλακτικὸς στὴς ἐκφράσεις του.

— Ἡ Πέγκοττ νοιώθει τώρα καλύτερα τὸν ἑαυτὸ της, πρόσθεσα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω.

— Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ Μπάρκις.

Κι' ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμή πρόσθεσε, κυττάζοντας τὴν Πέγκοττ:

— Εἶστε τώρα καλύτερα;

Ἡ Πέγκοττ ἀρχισε νὰ γελάῃ κ' ἀπάντησε καταφατικά.

Ἐντωμεταξὺ, ὁ Μπάρκις ὄλο καὶ στριμωγνόταν πλάι στὴν Πέγκοττ τόσο, ποῦ στὸ τέλος ἐκείνη ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ κάνη τὴν παρατήρησι. Φαινόταν ὁ φτωχὸς ἐρωτευμένος γιὰ καλὰ μαζί της. Στὸ δρόμο μάλιστα στάθηκε μπρὸς σ' ἕνα πανδοχεῖο καὶ μᾶς φίλεψε ἀρνὶ ψητὸ καὶ μύρα.

Ὅταν φτάσαμε στὸ Γιάρμουθ, εἶδαμε τὸ Ντάν Πέγκοττ νὰ μᾶς περιμένῃ. Πιὸ πέρα, στεκόταν κ' ὁ ἀνεψιὸς του ὁ Χάμ. Ὁ γέρο θαλασσινὸς μᾶς ὑποδέχτηκε μετὰ μεγάλη ἐγκαρδιότητα, ἔδωσε τὸ χέρι του καὶ τὸν Μπάρκις, κ' ἐπειτα μαζί μετὰ τὸν Χάμ, ἀρπαξάν τὰ πράγματά μας γιὰ νὰ τὰ μεταφέρουν στὸ καρναβόσπιτο. Εἶχαμε ἀρχίσει νὰ προχωροῦμε, ὅταν ὁ Μπάρκις μούγνεψε νὰ τὸν πλησιάσω.

— Βλέπεις; μοῦ εἶπε μ' ἐμπιστευτικὸν τόνο. Ὅλα πᾶνε καλά... Εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ Πέγκοττ θὰ δεχτῇ στὸ τέλος. Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ χρωστάω σὲ σένα. Μπορεῖς νὰ θασιζέσαι ἀπὸ σήμερα στὴ φιλία μου.

Δὲν πρόφτασε νὰ μοῦ πῇ περισσότερα, γιὰτί ἡ Πέγκοττ μετὰ φώναξε κοντὰ της. Ἐγὼ, φυσικά, ἔσπευσα νὰ τῆς ἐπαναλάβω

Ο γέρο θαλασσιός μας υποδέχθηκε με μεγάλη εγκάρδιότητα

Όταν σὲ λίγο χωρίσαμε γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε, ξαναβρῆκα τὸ μικρὸ μου κρεβάτι στὴν πρῶμη τοῦ караβόσπιτου, ἀπ' ὅπου ἀκούγε κανεὶς τὸν ἄνεμο νὰ στενάζει στὴν ἀκτὴ. Μὰ τώρα μοῦ φαινόταν πὼς ἔκλαιγε ἐκείνους πού δὲν ὑπῆρχαν πειὰ στὴ ζωὴ, κι' ἀντὶ νὰ φοβᾶμαι πὼς ἡ θάλασσα θὰ πλημμυρίσει τὴν ἀκρογιαλιά τὴν νύχτα, συλλογιζόμενον τὸ κύμα πού εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τότε πού ξανακοιμήθηκα στὸ ἴδιο μέρος καὶ εἶχε πνίξει τὴν εὐτυχία μου.

Ἐκείνο τὸ βράδυ, καθὼς ἔκανα τὴν προσευχή μου, παρακάλεσα τὸ Θεὸ νὰ μοῦ κάνῃ τὴ χάρι νὰ παντρευτῶ μιὰ μέρα τὴ μικρούλα "Ἐμιλυ κι' ἔπειτα ἀποκοιμήθηκα μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἀγάπη...

Ἡ μέρες περνοῦσαν σχεδὸν ὅμοια ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορὰ πού εἶχα πάει ἐκεῖ, μὲ τὴ διαφορά μόνο πὼς οἱ περίπατοί μου στὴν ἀμμουδιά μὲ τὴ μικρούλα "Ἐμιλυ ἦσαν πολὺ λιγότεροι τώρα. Ἐπρεπε, βλέπετε, νὰ μαθαίνῃ τὰ μαθήματα τῆς, εἶχε νὰ κάνῃ ραψίματα κι' ἔλειπε τὶς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας ἀπ' τὸ σπῆτι. Μὰ κι' αὐτὰ νὰ μὴν ἦσαν, καταλαβαίναμε ὅτι δὲν θὰ εἶχαμε πειὰ τὶς μακρὺς ἀλλοτινὲς περιπλανήσεις μας στὴν ἀκτὴ. Τὸ καπριτσιόζο ἀγριοκόριτσο, εἶχε γίνῃ τώρα μιὰ μικρὴ γυναίκα, περισσότερο ἀπ' ὅ,τι περίμενα. Φαινόταν σὰ νᾶχε ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ μένα μέσα σ' ἕνα χρόνο. Μὲ ἀγαποῦσε βέβαια, μὰ κι' εὐχαριστιόταν νὰ μὲ πειράζει. Κι' ὅταν ἔτρεχα νὰ τὴ συναντήσω, ἐκείνη μοῦ ξέφευγε ἀπὸ ἄλλο δρόμο, καὶ πήγαινε καὶ μὲ περίμενε γελώντας μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ στιγμὲς, πού προτιμοῦσα ἦσαν ὅταν ἐκείνη καθόταν στὸ κατῶφλι γιὰ νὰ ράψῃ κι' ἐγὼ, καθισμένος μπρὸς στὰ πόδια τῆς, στὰ ἔξλινα σκαλοπάτια, τῆς διάβαζα. Μοῦ φαίνεται καὶ σημερα ἀκόμα ὅτι ποτέ μου δὲν εἶδα ἡλιο πὶο λαμπρὸ ὅπως τὰ ὠραία ἐκείνα ἀπογεύματα τοῦ Ἀπριλίου, ὅτι ποτέ μου δὲν συνάντησα μικρὸ πλάσμα πὶο φωτεινὸ ἀπὸ ἐκείνην πού καθόταν πλάι μου στὴν πόρτα τοῦ караβόσπιτου, ὅτι ποτέ δὲν ἀντίκρισα οὐρανὸ τόσο καθαρὸ, θάλασσα τόσο ὡμορφὴ καὶ καρδιά τόσο μεγαλοπρεπῆ, νὰ χάνονται μέσα στὸ λαμπρὸ φῶς.

* * *

Τὸ ἴδιο κιόλας βράδυ τῆς ἀφίξεώς μας, ὁ ἀμαξᾶς ὁ Μπάρκις ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸ караβόσπιτο, ἐξαιρετικὰ ἀδέξιος κι' ἀφηρημένος, φέρνοντας ἕνα μαντῆλι γεμάτο πορτοκάλια. Καθὼς δὲν ἔκανε καθόλου λόγο κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπισκέψεώς του γιὰ τὰ πορτοκάλια αὐτὰ καὶ καθὼς τάφησε φεισκόφως, ὑποθέσαμε πὼς τὰ εἶχε ξεχάσει κι' ὁ Χάμ ἔτρεξε ξοπίσω του γιὰ νὰ τοῦ τὰ δώσῃ. Μὰ ξαναγύρισε ἀμέσως, λέγοντάς μας ὅτι τὰ πορτοκάλια προωριζόντουσαν γιὰ τὴν Πέγκοττυ.

Ἀπὸ ἐκείνο τὸ βράδυ, ὁ Μπάρκις ἄρχισε νᾶρχεται κάθε βράδυ τὴν ἴδια ὥρα πάντα, κρατώντας πάντα ἕνα δέμα, πού, φεύγοντας, τὸ ἄφηνε πίσω του χωρὶς νὰ λὲν λέξι. Αὐτὰ τὰ ἐρωτικά δῶρα του ἦσαν κάθε φορὰ διαφορετικά. Θυμᾶμαι, ἀνάμεσα στ' ἄλλα, μιὰ ντουζίνα ποδαράκια γουρουνίσια τοῦ γάλακτος, μιὰ πελώρια καρφιτσοθήκη, ἕνα καντάρι πατάτες, ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια, μιὰ πλεξάνα κρεμμύδια, ἕνα κουτί τοῦ ντόμιου, ἕνα καναρίνι στὸ κλουβί του κι' ἕνα ζαμπόνι.

Ὁ Μπάρκις, ὅπως θυμοῦμαι, ἐρωτοτροποῦσε μ' ἕνα πολὺ πρωτότυπο τρόπο. Καθόταν κοντὰ στὴ φωτιά στὴν ἴδια περίπου ὁμοίως πού ἔπαιρνε καὶ στὸ ἀμάξι του καὶ, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ καθόλου τὸ στόμα του, κύτταζε στὰ μάτια τὴν Πέγκοττυ πού ἔρραβε ἀπέναντί του. Φαινόταν ἔτσι πολὺ εὐχαριστήσιμος καὶ δὲν ἔνοιωθε καθόλου τὴν ἀνάγκη νὰ μιλά. Ἀκόμα κι' ὅταν ἔπαιρνε τὴν Πέγκοττυ νὰ κάνουν μιὰ βόλτα στὴν ἀκρογιαλιά, πάλι δὲν ἀνοίγε τὸ στόμα του. Ἐτσι διασκεδάσαμε ὅλοι μαζί του.

Καθὼς κόντευαν νὰ τελειώσουν πειὰ ἡ δεκαπέντε μέρες πού θάμενα στὸ Γιάρμουθ, μὲ πληροφόρησαν ὅτι ἡ Πέγκοττυ κι' ὁ Μπάρκις θάλειπαν μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ σπῆτι κι' ὅτι θάπαιρναν μαζί τους ἐμένα καὶ τὴ μικρούλα "Ἐμιλυ. Τὴ νύχτα πού προηγήθηκε τῆς ἡμέρας πού θὰ γινόταν αὐτὸ, δὲν κοιμήθηκα καθόλου, τόσο ἡ σκέψις ὅτι θὰ περνοῦσα μιὰ ὀλόκληρη μέρα μαζί μὲ τὴν "Ἐμιλυ μὲ πλημμύριζε ἀπὸ χαρὰ.

Τὴν ἄλλη μέρα, εἴμαστε ὅλοι στὸ πόδι πολὺ πρωῖ κι' ἐνῶ προγευματίζαμε, ὁ Μπάρκις παρουσιάστηκε στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου, ὀδηγώντας τὸ ἀμάξι του.

Ἡ Πέγκοττυ, ντυμένη ὅπως πάντα, φοροῦσε πένθιμα ρούχα, ἀλλά καὶ περιποιημένα. Μὰ ὁ Μπάρκις ἔλαμπε ὅλος μέσα στὸ ὀλοκαίνουργο μπλέ κοστοῦμι του.

Καθὼς βγήκαμε βιαστικὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι, εἶδα ὅτι ὁ κ. Πέγ-

κοττυ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα παλῆο παπούτσι. Τὸ ἔδωσε τῆς κυρᾶς Κοῦμιτζ γιὰ νὰ τὸ πετάξῃ πίσω μας γιὰ γούρι.

— "Ὁχι, καλύτερα νὰ τὸ πετάξῃ κανένας ἄλλος, Ντάν! γκρίνιαξε ἡ γρηά. Εἶμαι ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα καὶ θὰ φέρω δυστυχία.

— "Ἀφσέ τα αὐτὰ, μητέρα, εἶπε ὁ κ. Πέγκοττυ, καὶ πέταξε τὸ!...

— "Ὁχι, Ντάν, κλαυθμῆρισε ἡ κυρὰ Κοῦμιτζ. Ἐσὺ πρέπει νὰ τὸ πετάξῃς!

Μὰ τότε, ἡ Πέγκοττυ, πού εἶχε φιλήσει ὅλον τὸν κόσμον στὴ σειρά, φώναξε ἀπ' τὸ ἀμάξι ὅπου εἶχαμε κιόλας θρονιασθῆ — ἐγὼ κ' ἡ "Ἐμιλυ πλάι-πλάι — ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ πετάξῃ ἡ κυρὰ Κοῦμιτζ. Ἐτσι στὸ τέλος ἡ γρηά τὸ πέταξε. Μὰ μᾶς ἔκανε νὰ νοιώσουμε ἕνα ρίγος μέσα στὴ χαρὰ τῆς ἀναχωρήσεώς μας, γιὰτὶ ἀναλύθηκε ἀμέσως σὲ λυγμοὺς καὶ σωριάσθηκε στὴν ἀγκυλιά τοῦ Χάμ, λέγοντας πὼς αὐτὴ εἶνε θάρος γιὰ ὅλο τὸν κόσμον κι' ὅτι καλὰ θὰ ἔκαναν νὰ τὴν κλείσουν σὲ κανένα ἄσυλο.

Τέλος ξεκινήσαμε. Στὴν ἀρχὴ, σταθήκαμε μπρὸς σὲ μιὰ ἐκκλησία. Ὁ Μπάρκις μπῆκε μέσα μαζί μὲ τὴν Πέγκοττυ, ἀφοῦ ἔδωσε τὸ ἄλογο στὰ κάγκελλα, ἀφήνοντας στὸ ἀμάξι τὴν "Ἐμιλυ κι' ἐμένα. Ἐπωφελήθηκα αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ τῆς πῶ ὅτι δὲν θ' ἀγαποῦσα ποτέ καμμιά ἄλλη κι' ὅτι ἤμουν ἔτοιμος νὰ σκοτώσω ὅποιον θὰ τολμοῦσε νὰ μοῦ διαμφισθητῆ τὴν καρδιά τῆς.

Πόσο διασκέδασε ἡ μικρούλα μ' αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι! Μὲ ποιο περήφανο ὕφος, μὲ φώναξε «μικρὸ ἀνόητο»! Μὰ γελούσε μ' ἕνα τρόπο τόσο γοητευτικὸ, ὥστε ἡ χαρὰ πού ἔνοιωθα βλέποντάς τὴν, μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω τὸν ἐγωῖσμό μου πού τὸν πλήγωσε μ' αὐτὸ τὸ ἐπίθετο.

Ὁ Μπάρκις κ' ἡ Πέγκοττυ ἔμειναν ἀρκετὴ ὥρα μέσα στὴν ἐκκλησία. Ὅταν τέλος ξαναβγήκαν, τὸ ἀμάξι ξεκίνησε κι' ἄρχισε νὰ διασχίξῃ τὴν ἐξοχή. Στὸ δρόμο, ὁ Μπάρκις γύρισε πρὸς ἐμένα καὶ μὲ ρώτησε, κλείνοντάς μου τὸ μάτι:

— Πῶς τὴν λένε τὴν Πέγκοττυ;

— Κλάρρα Πέγκοττυ, τοῦ ἀπάντησα ξαφνιασμένος μὲ τὴν ἐρώτησί του.

— "Ὁχι, δὲν τὴ λένε πειὰ ἔτσι. Τώρα τὴ λένε Κλάρρα Πέγκοττυ ΜΠΑΡΚΙΣ!

Καὶ ὁ Μπάρκις, λέγοντάς το αὐτὸ, γέλασε τόσο δυνατὰ, ὥστε τράνταξε ὅλο τὸ ἀμάξι.

Μὲ δυὸ λόγια, εἶχαν παντρευτῆ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶχαν μπῆ μέσα στὴν ἐκκλησία. Ἡ Πέγκοττυ τάχασε λίγο ἀκούγοντας τὸ Μπάρκις ν' ἀναγγέλλῃ τόσο ξαφνικὰ τὸ γάμο του καὶ μ' ἀγκάλιασε μὲ ὅλη τῆς τὴ δύναμι γιὰ νὰμοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὰ αἰσθηματὰ τῆς δὲν εἶχαν μεταβληθῆ.

Ὁ Μπάρκις μᾶς ὠδήγησε σ' ἕνα μικρὸ παράμερο πανδοχεῖο, ὅπου μᾶς περίμενε ἕνα ἐκλεκτὸ γεῦμα κι' ὅπου περάσαμε τὴν ἡμέρα μας μὲ τὸν πὶο εὐχάριστο τρόπο τοῦ κόσμου. Ἡ Πέγκοττυ, ἂν καὶ νειόπαντρη, ἦταν ἡ ἴδια κι' ἀπαράλλακτη. Σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε, μᾶς πήρε τὴ μικρούλα "Ἐμιλυ κι' ἐμένα νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο μετὰ τὸ τσαῖ, ἐνῶ ὁ Μπάρκις κάπνιζε φιλοσοφικὰ τὴν πίπα του καὶ χαιρόταν τὴ μοναξιά του συλλογιζόμενος τὴν εὐτυχία του. Φαίνεται πὼς αὐτὲς ἡ σκέψεις τοῦ ἀνοίγαν τὴν ὄρεξι γιὰτὶ, μολονότι εἶχε φάει στὸ γεῦμα μιὰ γενναία μερίδα χοιρινὸ μὲ λαχανα κ' εἶχε ξεκοκκαλίσει ἕνα-δυὸ πουλιά, ζήτησε λαρδί κρῦο μὲ τὸ τσαῖ του κι' ἔφαγε μιὰ γενναία φέτα.

Μόλις ἄρχισε νὰ νυχτώνῃ, ἀνεβήκαμε πάλι στὸ ἀμάξι καὶ πήραμε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, θαυμάζοντας τὰ ἄστρα. Διηγούμενη ὅ,τι εἶχα μάθει στὸ σχολεῖο γι' αὐτὰ καὶ ἀνοίγα ἔτσι τὸ μυαλὸ τοῦ Μπάρκις σὲ νέους ὀρίζοντες. Μὰ κι' ὅ,τι μοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ κεφάλι μου νᾶλεγα, θὰ τὸ πίστευε, γιὰτὶ ἔδειχνε τὸ μεγαλύτερο θαυμασμὸ πρὸς τὶς γνώσεις μου κ' εἶπε μάλιστα μπροστὰ μου στὴ γυναίκα του πὼς ἤμουν ἕνα αξιοθαύμαστο παιδί.

Φτάσαμε τέλος μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ караβόσπιτου, κι' ἐκεῖ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπάρκις, μᾶς καληνύχτισαν κι' ἔφυγαν γιὰ τὸ καινούργιο τους σπῆτι. Ἐνοιώσα τότε γιὰ πρώτη φορὰ πὼς εἶχα χάσει τὴν Πέγκοττυ κι' ἀσφαλῶς θὰ κοιμόμουν μὲ καρδιά πολὺ βαρειά ἂν δὲν ἤξερα πὼς σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι θρισκόταν κ' ἡ "Ἐμιλυ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀναγνώσται μας μᾶς παρεπονέθησαν διότι ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ καταστρέφουν τὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ ἀποδικοιολογημένα, κατηγγήσαμε τὰ δελτία αὐτὰ.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ εὐκολία τὴν ὁποίαν παρέχομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας εἶνε διπλῆ. Καὶ τὸ περιοδικὸν δὲν θὰ καταστρέφεται καὶ τὰς ἐκδόσεις μας θὰ προμηθεύωνται ἐλεύθερα, χωρὶς δελτία, διὰ τῆς καταβολῆς μόνον τοῦ ἀντιτίμου των.

Διὰ τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδίδωμεν μηνιαίως θὰ εἰδοποιούμεν τοὺς ἀναγνώστας μας διὰ τοῦ περιοδικοῦ.